

като ся връщаше отъ звѣрницѣ-тѣ разболѣ ся, не може да си дойде. Той прати за мене, и азъ го заварихъ вече че берѣше душѣ..... Въ това исто врѣме нападнѣ връзъ насъ опалникъ Иванъ. Богъ мя опази за да ти кажѣ най подирнѣ-тѣ волѣ тейковѣ ти.

Баба-та съ бездушны студены думы приговаряше Райнѣ, а тя млѣчаше и нищо не чуваше. Най напоконъ тя ся стрѣснѣ, смѣкнѣ отъ главѣ-тѣ си поврзкѣ-тѣ, скѣса златѣ-атъ поласъ; съблѣче отъ плѣщи-тѣ си еаманъ, истѣканъ отъ пурпуръ и злато, хвѣрли прастяны и гривны, и ся залѣ съ горчивы слѣзи.

— Къде ѣ комисъ, да ми каже подирнѣ-тѣ волѣ бащинѣ ми, азъ ищѣ да ѣ испълнѣ, и да умрѣ, рече Райна.

— Поумири ся прѣвянъ, Царкѣнѣ, отговори комисъ.

— Сега, сега, кажи ми ѣ! азъ искамъ той-зи часъ да ѣ знаѣ.

— Мой-атъ нарѣ зарѣча ми да ти бѣдѣ за баща на мѣсто, каза комисъ.

— Да ми бѣдешъ за баща на мѣсто, сѣшо като що ми ѣ тя за майкѣ на мѣсто, рече Райна, и посочи бабѣ-тѣ.